

APNOE

„Evolúciós szempontból a pörölycápa remekmű. A Kapitány nem az.”
(Kurt Vonnegut: *Galápagos*)

titokban arról álmodom, hogy akaratom ellenére fogok belekényszerülni egy olyan helyzetbe, amikor kénytelen leszek megnyitni egy eltorlaszolt légutamat. amikor az orr- és szájüregben menthetetlenül felgyülemlik az idegen anyag, a vadhús, a nyákos váladék, egy darázsfullánk fojtogató szorítása, vagy minden, amit az árvizek magukkal ragadnak a hegyekből, a derékba tört fák törzsei, a sziklatörmelék, hogy rajtam múlik majd minden.

nem lesz más választásom, mint gondolkodás nélkül adni át magam az ereimben szétáramló adrenalin diktálta azonnali tettekkésztségnek. egyetlen precíz és határozott mozdulattal, egy hegyes tárggyal sebet ütök a légcső elülső oldalán, és a garat alatti puha résen végre beáramlik a levegő. a tracheából feltörnek a karsztvizek és a csapdában vesződő állatok üvöltései, felszakad a végeláthatatlan könyörgés. a fennakadt szemgolyó visszabillen megszokott állapotába, beszűkül a légszomj kitágult pupillája, a bűvópatakok heves lüktetése alábbhagy, és az arc fehérsége olvadni kezd.

titokban azt remélem, hogy a karcinizációban nekem is részem lehet, hogy majd rákként araszolhatok tovább én is, háborítatlanul, tökéletesen adaptálódva aktuális életterem sajátosságaihoz. a kerekded forma optimális biztonságot nyújt a potenciális veszélyt jelentő külső hatásokkal szemben.

a tarisznyarák elkészítésekor, a főzést követően,
miután az állat lábait a testről egyenként eltávolítják,
a páncél hasi oldalán, a farokrészt
egy hegyes tárgy segítségével,
egyetlen határozott mozdulattal felfeszítik.